

NO NEED (een pamflet)

De colonisatie door het kapitaal (money), waarom we het tegenwoordig beter capitalisatie kunnen noemen: het gebied rond de Kaspische Zee wordt gecapitaliseerd, heeft een zo grote, onweerstaanbaar seductieve aantrekking dat het *lijkt* alsof de gecapitaliseerden niets liever willen dan er zich aan onderwerpen.

Wij hebben hen nodig, hun fossiele brandstoffen, en zij ons kapitaal, onze investeringen en know how. Het lijkt een bijna ideale win-win situatie. Ware het niet dat de liefde in de eerste plaats van ons uit gaat. Als hun verzoek ons niet past zullen wij er geen penny spenderen. Ons verzoek aan hen, om hun olie te mogen exploreren is in alle gevallen onweerstaanbaar.

Hun nood is onze mogelijkheid. Die ongelijkheid kan alleen door een contract geneutraliseerd worden.

In feite is een contract altijd de verzekering van een belangen verschil. Elk kontrakt is een aanranding. Het constitueert een contact op een kunstmatige manier omdat de uitgangspositie van het contact een ongelijke situatie is. Men heeft elkaar nodig maar in verschillende mate.

Waarom niet deze ongelijke nood aan elkaar voor zich uitgeschoven, opgeschort, getransponeerd naar een 'het is mogelijk dat we elkaar nodig hebben', zodat het ook mogelijk is dat we elkaar niet nodig hebben.

Maar dan gebeurt er niets, zult u tegenwerpen. Dat is maar zeer vraag. Alles beweegt zozeer dat het onmogelijk is dat er niks gebeurt. Het enige dat niet gebeurt is het spel van de uitbuiting.

Neem deze voorstelling.

Het gaat er toch allang niet meer om of jij van toneel houdt, maar of het toneel van jou houdt. Zo staat het ook met de voorstelling. Het is niet van belang of jij van de voorstelling houdt maar of de voorstelling van jou houdt.

Waaraan kun je meten of de voorstelling van jou houdt.

Aan de mate waarin die iets van je wil.

Beter nog: aan de mate waarin die niets van je wil.

(Als die wel iets van je wil houdt die vooral van zichzelf, want vertrouwt zichzelf zo weinig dat hij steeds bevestiging nodig heeft.)

Waaraan meet je dat die niets van je wil.

Aan de mate waarin die vooral zichzelf wil verklaren. Hij bestaat bij de gratie van het plezier dat het aan zichzelf beleeft.

Met andere woorden hoe hoog scoort die op de Calimero-graadmeter (ik ben ik en jij bent jij).

De voorstelling die van jou houdt heeft jou niet nodig.

Terzijde: de voorstelling die jou nodig heeft houdt niet van je, want vooral van zichzelf. Zij wil je behagen en daarvoor waardering terug krijgen. Het lijkt dan alsof de voorstelling er voor jou is (het stelt alles in het werk om het jou naar de zin te maken) maar alle energie, creativiteit, intelligentie die het aan de dag legt wordt gedreven door de behoefte gelauwerd te worden.

Heeft de voorstelling die van jou houdt dan schijt aan je?

Antwoord nee, natuurlijk. Want als het schijnt aan je zou hebben, zou het je nodig hebben om schijnt aan te hebben. En we waren al zover dat het je *niet* nodig zou hebben.

Wat is dat dan, dat *niet nodig hebben*? Dat is natuurlijk het omgekeerde van een heer versus knecht relatie. De heer is heer bij de gratie van het bestaan van de knecht. De heer is geen heer naast een andere heer. Dat zijn twee heren, die geen heren zouden zijn als er alleen maar heren op de wereld zouden zijn. Gelijkheid heft onderscheid op.

Gelijkheid. Gelijkwaardigheid. Égalité.

In ons voorbeeld is het dan nodig dat als de voorstelling jou niet nodig heeft jij haar evenmin nodig hebt.

We zijn in dat geval, in het geval dat beide partijen elkaar niet nodig hebben, geneigd niets te ondernemen. We komen bij voorkeur in actie bij ongelijkwaardigheid. Bij het: ik heb iets wat jij niet hebt en wat heb je daar voor over. Interessant wordt het, vinden we, in de wereld van de verschillen, want daar valt iets te halen. Daar kun je beschermen of beschermd worden. Ik ben geneigd die situatie met die van een zee van potentaten te vergelijken. Alom klinken de bevelen: 'bescherm me' of 'laat je beschermen'.

Zoniet wij. Wij hebben uw bescherming en u de onze niet nodig
Wij zijn puur potentie. Wij zijn het die 'evengoed zonder elkaar kunnen'.
Waarom?

Om dat het dan nog alle mogelijkheden in zich bergt. Een zee van potentialiteiten. Potentie is soeverein tot haar eigen onvermogen in staat, ze blijft betrokken op de actualisering in de vorm van haar uitstel.

Maar dan gebeurt er toch niks, zult u tegenwerpen. Jij beschrijft een overbodige en nodeloze situatie.

Antwoord: onjuist. Er is van alles.

Er is toch een voorstelling en er is U. Onbegrensde mogelijkheden. Amerika zelve.

Wij hebben u niet nodig en u ons niet, maar dat hoeft ons toch niet te beletten de tijd samen door te brengen. Integendeel zou ik zeggen. We hoeven niets voor elkaar te betekenen maar dat sluit niet uit dat we iets voor elkaar kunnen betekenen. We zullen wel zien.

Al het andere is uitbuiting.

Ziedaar het politieke pamflet van *Pipelines, a construction*.

Dat hele concept van 'nodig hebben' is een constructie, die elke gift omniét uitsluit. Eigenlijk een monsterlijk construct. De cultuur met de meeste, hoewel ongeschreven kontrakten, is niet voor niets die van de mafia, het excess van het kapitalisme. De cultuur die daar lijnrecht tegenover staat is die van 'het mogelijk zijn', het is mogelijk dat we 'x' doen, maar ook dat we 'z' doen, of 'ij', of 'a', of uiteindelijk iets heel anders, maar doen zullen we iets omdat we altijd iets doen, ook als we dat 'iets' 'niets' noemen.

Van de kultuur van de Band naar de kultuur van de Verandering.
Van de kultuur van de betrouwbaarheid naar die van de onbetrouwbaarheid.
(Want wat is de prijs van die zogenaamde betrouwbaarheid. Of wat is er tegen onbetrouwbaarheid.)

Nu wordt via het geweld van de contracten de politieke en sociale ontwikkeling van die en onze regio voor de komende decaden vastgelegd, verankerd kan men beter zeggen. Veel mogelijkheden zijn voor lange tijd uitgesloten. En het geweld, hoezeer ook gemaskeerd achter een dunne voile van goedheid, kan aan beide kanten, ongebreideld zijn gang gaan.